

Arrest

nr. 256 199 van 11 juni 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-V. CIOCOTISAN
Vergotesquare 10/B
1200 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 19 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 maart 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. CIOCOTISAN en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde N. Y., L. C. (...)

geboren te Bonaberi, op (in) (...)1991, van Kameroen nationaliteit,
verblijvende te (...)
gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren.

REDEN VAN BESLISSING :

Artikel 61, § 2.1° De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven teneinde er te studeren, het bevel geven het grondgebied te verlaten, wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument:

Overwegende dat betrokkene gemachtigd werd tot een verblijf voor het volgen van studies aan EPFC, Bachelor in informatique en dat betrokkene nu een inschrijvingsattest voorlegt om te studeren aan IEHEEC voor gestion et comptabilité vanaf het academiejaar 2020-2021; dat we dit inschrijvingsattest niet kunnen aanvaarden aangezien deze onderwijsinstelling niet voldoet aan de voorwaarden van art. 58 en 59 van de wet van 15/12/1980, omdat de onderwijsinstelling noch gesubsidieerd noch georganiseerd wordt door de overheid.

Overwegende dat betrokkene dan ook niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan haar verblijf als student

Overwegende dat de A kaart van betrokkene vervallen is op 31.10.2020.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam op 1.09.2016 naar België met een visum om hier te studeren.

De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven In de zin van art. 8 EVRM.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en artikel 3, §1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Het middel luidt:

"Schending van artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van 4 november 1950. Van artikel 3§1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Overwegende dat artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 vereist dat:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Overwegende dat deze vereiste voldoet eveneens aan de verplichting van lidstaten van het EVRM om het gezinsleven niet onevenredig aan te tasten bij het uitvaardigen van een verwijderingsbevel; Dat deze vereiste, die uit artikel 8 EVRM en artikel 3§1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind volgt, deel van een gevestigde rechtspraak maakt, die bijzonder belang hecht aan de banden tussen partners en tussen ouders en kinderen in verband met het doel van de verwijderingsmaatregel. Inderdaad, wanneer de verwijderingsmaatregel uit redenen van economisch welzijn wordt genomen, zonder dat er sprake wordt van illegaal of crimineel gedrag, dan moet de noodzaak om stabiele betrekkingen tussen kinderen en ouders prevaleren over overwegingen van economische aard, in overeenstemming met het beginsel van het hoger belang van het kind. (EHRM, 21

juli 1988, nr. 10730/84, Berrehab/Nederland ; EHRM, 31 januari 2006, nr. 50435/993 RODRIGUES DA SILVA en HOOG KAM ER/Nederland ; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland).

Overwegende dat de band tussen de toekomstige vader en zijn kind onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt en dat deze bijgevolg door overwegingen van economische aard niet aangetast zou moeten worden (EHRM, 28 november 1984, nr. 8777/79, Rasmussen/Denemarken ; EHRM, 19 oktober 1999, nr. 34308/96, Yildirim/Oostenrijk ; EHRM, 24 september 2012, nr. 45071/09, Ahrens/Duitsland ; EHRM, 25 november 2014, nr. 10140/13, Kruskovic/Kroatië ; EHRM, 15 oktober 2014, nr. 2641/06, Tsvetelin Petkov/Bulgarije) Dat Verzoekster al deel van een in België langdurig gelokaliseerde gezinsstructuur in de zin van artikel 8 EVRM uitmaakt ; (EHRM, 27 oktober 1994, nr. 00018535/91, Kroon en anderen/Nederland ; EHRM, 7 november 2012, nr. 29381/09 en 32684/09, Vallianatos en anderen/Griekenland ; EHRM, 22 september 2014, nr. 78028/01 en 78030/01, Pini en anderen/Roemenië) Dat de verwijderingsbevel op een onjuiste overweging van het gezinsleven van verzoekster, die van de werkelijkheid volledig afwijkt, gebaseerd is."

2.1.2. De verzoekende partij stelt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met haar gezins- en familielevens.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 8 EVRM luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient de verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Wanneer verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd:

"Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo is de duur van het verblijf met van die aard om de banden met het thuisland te verliezen. Betrokkene kwam op 1.09.2016 naar België met een visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard. Uit het administratief dossier blijft evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- en familielevens in de zin van art. 8 EVRM."

Uit voormeld motief blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met verzoeksters gezins- en familielevens.

Verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een attest van zwangerschap van 24 februari 2021 waarin wordt gesteld dat verzoekster al 15 weken zwanger is. Ter terechtzitting legt de advocaat van verzoekster nog twee stukken neer: een verklaring van erkenning van het kind door de vader van verzoeksters kind van 20 april 2021 en een verklaring van wettelijke samenwoning van 3 mei 2021. Genoemde stukken dateren alle van na de bestreden beslissing.

Deze stukken zijn niet aan verweerder ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met deze stukken. De Raad wijst er dan ook op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens die pas worden voorgelegd nadat de eerste bestreden beslissing reeds werd getroffen (cf. RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3, §1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind wordt derhalve niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekende partij een schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het hoorrecht. Het middel luidt:

“Schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: Van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivatie van de bestreden beslissing; Van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk Het beginsel van Redelijkheid en evenredigheid, Het beginsel van Hoorplicht, Het beginsel van Zorgvuldigheid van de administratie, Het beginsel van Afdoende motivering.

Overwegende dat verzoekster nooit de mogelijkheid werd gegeven om “de relevante elementen schriftelijk over te zenden” conform artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, voordat de bestreden beslissing werd genomen ; (RvV, 7 september 2015, n° 151 890 ; RvV, 30 september 2015, n° 153 706) Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat ;

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig ;

Dat de draagkracht slat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijk aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid) ;

Dat in casu de bestreden beslissing steunt op elementen met betrekking tot het gezinsleven van verzoekster die op een zodanige onjuiste beoordeling van de administratieve autoriteit gebaseerd zijn ;

Dat het relevante element van het gezinsleven van verzoekster, als het in het werkelijkheid is, totaal niet in aanmerking genomen wordt ;

Overwegende dat de bestreden beslissing in strijd is met het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur :

Dat verzoekster in aanmerking zou komen voor een visum D om studies te volgen in een privé-instelling voor hoger onderwijs en dat deze een evenredige oplossing had kunnen zijn om haar studies te blijven volgen ;Dat verzoekster niet genodigd werd om toelichtingen over haar gezondheidstoestand of haar gezins- en familielevens toe te brengen ;

Dat de bestreden beslissing een reeks onnauwkeurigheden bevat waaronder :

o De datum van aankomst in België ; (stuk2)

o De aard van studies gevolgd door verzoekster ; (stuk 3)

Dat de motivering van de bestreden beslissing manifest niet rekening houdt met alle relevante elementen van de zaak, met name voor wat betreft de gezondheidstoestand of het gezins- en familielevens van verzoekster ; Dat de Raad van Vreemdelingenbetwistingen bijgevolg bevoegd is om een wettigheidscontrole uit te voeren over motiveringen gebaseerd op zodanige onjuiste beoordelingen of die de totaliteit van de relevante elementen niet in aanmerking nemen (RvV, X., 30 juni 2020, nr.

237604, §3.1.1) Dat deze vereiste eveneens uit artikel 6 EVMR en uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt (EHRM, 21 maart 2000, nr. 34553/97, Dulaurans/Frankrijk);”

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 61, §2, 1 en de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. De bestreden beslissing motiveert dat verzoekster gemachtigd werd tot een verblijf voor het volgen van de duur van de studies en dat zij nu niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument. De bestreden beslissing vermeldt tevens dat verzoekster een inschrijvingsattest voorlegt om te studeren aan het IEHEEC (Institut Européen des Hautes Etudes Economiques et de la Communication) voor de opleiding ‘gestion et comptabilité’ vanaf het academiejaar 2020-2021. De bestreden beslissing motiveert voorts dat dit inschrijvingsattest niet aanvaard kan worden aangezien deze onderwijsinstelling niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet omdat de onderwijsinstelling noch gesubsidieerd noch georganiseerd wordt door de overheid. De bestreden beslissing concludeert dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan haar verblijf als student.

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing steunt op de artikelen 58, 59, 61 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. De voormelde beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de bepalingen van de artikelen 58, 59 en 61 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepalingen zijn een omzetting van de richtlijn 2004/114/EG van de Raad van 13 december 2004 betreffende de voorwaarden voor de toelating van onderdanen van derde landen met het oog op studie, scholierenuitwisseling, onbezoldigde opleiding of vrijwilligerswerk. Voor de toepassing van deze richtlijn wordt onder "student" verstaan de *"onderdaan van een derde land die door een hogeronderwijsinstelling is aangenomen en is toegelaten tot het grondgebied van een lidstaat om bij wijze van hoofdactiviteit een voltijdse studie te volgen die wordt afgesloten met een door de lidstaat erkend getuigschrift van hoger onderwijs, waaronder een diploma, titel of doctoraal niveau aan een hogeronderwijsinstelling, en eventueel is voorafgegaan door een opleiding ter voorbereiding op dergelijk onderwijs overeenkomstig de nationale wetgeving"* (zie artikel 2, b) van deze richtlijn).

Om als student te kunnen worden beschouwd moet een derdelander aldus aantonen dat hij is toegelaten tot het volgen van een voltijdse opleiding aan een hogere onderwijsinstelling.

Aan verzoekende partij wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 61, §2, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat zij na afloop van haar studies haar verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een verlenging vroeg voor haar verblijf als student op voorlegging van een inschrijvingsattest van het IEHEEC voor de richting 'gestion et comptabilité'. Gezien de onderwijsinstelling niet gesubsidieerd is, noch georganiseerd is door de overheid, meent verwerende partij in de bestreden beslissing terecht dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoekende partij aldus niet beschouwd worden als een student in de zin van artikel 58 van de Vreemdelingenwet.

Een vreemdeling die vraagt om een verlenging van zijn tijdelijk verblijf als student dient deze aanvraag met alle dienstige overtuigingsstukken te onderbouwen. Verzoekende partij had hiertoe alle mogelijkheden. Het komt verwerende partij enkel toe de aangebrachte gegevens en stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag tot verlenging van verblijf als student in te willigen. In casu oordeelde verwerende partij op basis van de voorgelegde stukken dat verzoekende partij niet voldeed aan de voorwaarden voor een verlenging van verblijf als student.

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij haar grief dat zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord omtrent haar gezondheidstoestand en gezins- en familieleven, moet zij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing mogelijk anders had kunnen zijn mocht zij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

De Raad benadrukt dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van artikel 58 van de Vreemdelingenwet valt en niet als student beschouwd kan worden. Verder geeft verzoekende partij niet aan welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben kunnen leiden dat zij wel zou voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van het hoorrecht zoals vervat in de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Het betoog dat de bestreden beslissing een reeks onnauwkeurigheden bevat aangaande de datum van aankomst in België en de aard van studies gevolgd door verzoekster kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden omdat reeds is gebleken dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van artikel 58 van de Vreemdelingenwet valt en niet als student beschouwd kan worden. Wat betreft verzoeksters

gezondheidstoestand of gezins- en familielevens volstaat de verwijzing naar de bespreking van het eerste middel.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat de motieven op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen, het gevolg zijn van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding. In de omstandigheden zoals hierboven geschetst, maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat verweerder kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar hij vaststelde dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat haar verblijfskaart is vervallen, waardoor er grond was om een bevel te geven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 61, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Een schending van de aangevoerde artikelen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC